

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De Iubilæo Romano, Compostellano, & extraordinario. 12

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

gentias defunctorum omnino incertas, cum incertum sit, an defuncti orationes viuorum, & indulgentiarum applicationes agnoscant. Si verò de acceptatione generali, & habituali loquatur, sustineri potest: quia omnes defuncti in Purgatorio existentes hanc habent voluntatem, vt sibi applicentur, quae necessaria fuerint, vt à tam graui poena liberentur. Aliàs nec suffragia viuorum illis prodesse possent. Adde neque hæc generalis voluntas in rigore requiritur: quia satisfactio Christi, quae per indulgentiam applicatur, non ipsi defunctis offertur, vt ipsi teneantur acceptare, sed offertur Deo, qui eam acceptans poenam alioquin defunctis sustinendam remittit: ad quam remissionem opus non est, quod ipsi defuncti concurrant.

PUNCTVM XI.

De cessatione Indulgentiae.

1. Indulgentia pro limitato tempore concessa, illo finito, cessat.
2. Per reuocationem cessare potest, & qualiter faciendâ sit, res habeat effectum.
3. Qualiter destructo loco indulgentia localis cesset.
4. Præter predictos modos, nullus alius est, quo propriè indulgentia cesset.

QUAE diximus tractat. 3. de legibus, disput. 4. à punct. 14. de cessatione priuilegij huic instituto deseruice possunt, cum indulgentia quoddam priuilegium sit à principe concessum.

Triplèci tantum modo inuenio indulgentiam cessare posse. Primò, si temporalis sit, seu pro limitato tempore concessa; nam eo finito indulgentia cessat: quia extendi non potest ultra intentionem concedentis. Et idem est, si sub aliqua conditione esset indulgentia concessa, & illa conditio cessaret, arg. text. in cap. *Chim Capella. de priuileg. cap. Super literas. de rescript. &* tradit Cordub. q. 36. de indulg. propos. 4. Nauar. notab. 31. n. 25. Suar. disp. 57. sect. 2. n. 2. Coninch. disp. 12. dub. vlt. in hac parte est aliqua difficultas.

2. Secundò cessare potest per reuocationem factam ab eo qui concessit, vel illius successore, vel superiore: quia indulgentia, sicut pendet in fieri à voluntate concedentis, ita in conseruari, colligiturque manifestè tum ex Extrauag. *Quemadmodum. de penitent. & remiss. & Clem. Dudum. §. Nos autem. de sepultur.* tum ex vsu frequentè Ecclesie passim indulgentias reuocant. Neque ad hanc reuocationem, vt valida sit, requiritur specialis causa: vt verò licet fiat, præter honestatem finis, qui in omni actione intervenire debet, regulariter aliqua causa adesse debet, quæ specialem Dei cultum, vel Ecclesie bonum, vel maiorem fidelium fructum respiciat, aliàs Pastor Ecclesie non videbitur satis prudenter se gerere, & iuxta sui muneris obligationem, & secundum quod exigit natura beneficij à se facti, quod decet esse mansurum, reg. decet. de regul. iuris, in 6. leuitatitque, & inconstantiæ argui poterit. Reuocatio autem non habet effectum quousque in notitiam illorum perueniat, in quorum fauorem indulgentia concessa est: quia sic præsumitur esse reuocantis voluntas, ne requisita opera ad indulgentiam præstent, & illius fructu fraudentur, vt docet Syluest. verbo *indulgentia. n. 17. Sâ num. 9. Suar. disp. 57. sect. 2. num. 8. & 6. Bonac. alios refertens disp. 6. quest. 1. p. vlt. n. 8.*

3. Tertio, cessat indulgentia per destructionem loci, in cuius fauorem concessa hominibus est: quia nequeunt eam lucrari, nisi eo in loco, estque loco accessoria. Si verò in eodem loco iterum reedificetur, maxime si post destructionem non longum tempus instantiationis intercessit, eadem indulgentia reuertitur, quæ tempore destructionis suspensa erat: quia eadem Ecclesia moraliter censetur, quando sub spe reedificationis destructa fuit, vt docet ex communi sententia Bonac. disput. 6. quest. 1. p. vlt. num. 4. Suar. disput. 52. sect. 1. num. 8. & 9. Excipit tamen, nisi in poenam delinquentium Ecclesia destruat: quia eo casu non suspenduntur priuilegia, sed omnino pereunt, nouaque concessione indigent, vt dixit Innocent. in c. 2. de noni operis nunciat. quem refert Glof. in reg. priuilegium de reg. iuris, in 6. & tradit Laym. l. 5. sum. tr. 7. c. 1. n. 5. At si Ecclesia siue auctoritate Superioris, siue de facto destructa in alium locum, sub eodem titulo, & Parrono transferatur edificanda, communis sententia docet, teste Innocent. & Laym. supra, & Ludouic. Bonon. tract. de indulg. n. 79. omnia Priuilegia, atque adeò indulgentias transferri. Quod verissimum credo, quando non ratione finis & loci, sed ratione oppidi, religionis, vel Parroni tali Ecclesie priuilegia concessa sint, vt bene notauit Suar. dicta disp. 52. de indulgent. sect. 1. num. 9. & lib. 8. de legib. c. 5. in fine.

4. Præter hos modos nullus alius est, quo indulgentiæ concessio propriè cesset, vt bene expendit Suar. disp. 52. sect. 2. Vnde indulgentia absolute concessa non perit mox concedentis:

quia est gratia, ex textu in cap. *Super gratia. de officio delegat. in 6.* Et quia est beneficium Principis, quod decet esse manifestum teste Bonifac. in cap. *Decet. 15. de reg. iuris. in 6.* vbi Gloss. verb. 2. *Decet. & c. fin. de officio delegat. in 6. verbo. Spirare. &* tradit Nauar. notab. 31. n. 25. c. *Placuit. de penit. dist. 6. n. 161. Cordub. lib. 5. de indulgent. quest. 36. propos. 1. Suar. dicta sect. 2. n. 2.* Et hæc locum habent non solum in indulgentiis concessis à Pontifice; sed etiam ab Episcopo, vel Archiepiscopo, quoniam à Legato, eius officio finito, argum. cap. *vlt. de officio Legati. &* tradit ibi Glossa. Horum enim potestas in indulgentiis concedendis non est quoad durationem, sed solum quoad quantitatem à iure restricta: & tradit Nauar. dicto cap. *Placuit. num. 164. Suarez sect. 2. num. 4. Gonzales ad reg. 8. Cancel. Gloss. 12. num. 38.*

Neque etiam cessat Indulgentia, ex eo, quod eidem loco similis concessa fuerit, nulla in impetratione mentione prioria facta: quia ob hunc defectum posterior concessio nullius est valoris, iuxta reg. 57. *Cancel. l. 1. At prior concessio salua perseverat, vt bene Suar. n. 12.*

Neque item cessare potest renunciatione: quia nemo renunciare potest, quod suum non est: Indulgentia enim, antequam de facto obtineatur, non est lucrantis, sed concedentis, à cuius voluntate pendet; ideoque poterit quilibet renunciare eius consecutionem, non tamen potestatem la-crandi.

Denique neque ex cessatione causæ cessat indulgentia, si causa à principio proportionata fuit concessioni: quia indulgentiæ duratio non pendet ex duratione causæ; sed propter causam temporalem indulgentia perpetua concedi potest, sicut indulgentia vnius anni conceditur ob dedicationem Ecclesie, quæ vno die finitur: quæ omnia latè pertractata sunt dicto loco de priuilegio.

PUNCTVM XII.

De Iubileo Romano, Compostellano, & extraordinario.

§. II.

De natura, & origine Iubilei: & explicatur Romanus Iubileus.

1. Expenditur nomen Iubilei.
2. Iubilei usus est antiquissimus.
3. Quæ sit differentia Iubilei ab indulgentia.
4. Qualiter Romanus Iubileus concessus sit.
5. Quæ contineantur in predicto Iubileo.
6. Quod sit opus iniunctum ad huius Iubilei consecutionem.
7. Indulgentia plenaria suspenduntur virtute huius Iubilei.
8. Non suspenduntur indulgentia plenaria, & Iubileus Compostellanus.
9. Item omnes facultates, quæ ratione querendæ indulgentiæ conceduntur.
10. Indulgentiæ, & facultates Bullæ Cruciatæ non suspenduntur, esto, aliqui oppositum sentiant.
11. Neque suspenduntur facultates absoluenti, & dispensandi Religiosis concessæ.
12. Aliqui censent, sic suspendi predictas Indulgentias, & facultates, vt indigeant noua concessione.
13. Verius est, solo durante anno Iubilei suspendi, & absque noua concessione vim obtinere eo anno transacto.
14. Fit satis rationi opposita.

Iubileus, vel, vt aliis placet, Iobeleus, significauit Hebræis annum quinquagesimum remissionis, iuxta text. *Numer. vlt. & Leuit. 25. & 27.* illo enim anno donabantur serui libertati, relaxabantur delicta, prædia diuendita ad antiquos possessores reuertebantur, exules in patriam, & pristinam libertatem redibant, vt habetur *Leuit. 25.* Hinc ergo hæc vox Iobelei translata est ad tempus gratiæ significandum, vt constat ex *Haic cap. 61. n. 2. iuncto Luca 4. n. 18.* Deinde desinata est ad significandam remissionem, tam primùm anno centesimo postmodum quinquagesimo: tandem vigesimoquinto concessa est visitantibus Romæ Limina Apostolorum Petri, & Pauli: & ex hac significatione omnibus aliis plenariis remissionibus Iubilei vox applicatur.

2. Vtus Iubilei ita est antiquus, vt initium illius non agnoscat: quapropter non improbabilius Henriq. lib. de Indulgent. cap. 15. num. 6. Nauar. notab. 26. n. 1. existimant à tempore Apostolorum Petri, & Pauli incepisse. Qui autem fuerit Pontifex primus, qui authenticè, & scriptis concessit Iubileum, incertum est. Bonifac. namque VIII. qui floruit anno 1294. Iubileum centesimum renouauit, vt colligitur satis ex Extrauag. *Antiquorum de penit. & remissio. vt tradit Nauar. notab. 7. n. 4. Caiet. tract. 15. cap. 1. pluribus relatis Henric.*

lib. 7. c. 4. litt. H. Ideoque ante Bonifac. concessus erat. Et licet Nauarr. notab. 4. n. 1. & notab. 7. n. 4. quem aliqui recentiores sequuntur, affirmet, esto, Bonifac. V III. non fuerit primus, qui Iubileum concesserit, fuisse tamen primum, qui Iubileum scriptis mandauerit, verum non est: quia Alexand. III. qui floruit anno 1162. ferè centum, & viginti annos ante Bonifac. Bullam expeditit, in qua Ecclesie Compostellanae concedit Iubileum instar Romani, refertque Calixtus 11. Eugenium, & Anastasium Pontifices idem concessisse.

3. Differentia autem inter Iubileum & Indulgentiam ea est, teste communi sententia, vt Iubileus, vltra indulgentiam plenariam, aliquas facultates contineat, tum absoluedi à referuatis, tum dispensandi vota, relaxandique iuramenta, & similia, sicuti tradit Nauarr. notab. 8. & 10. Cordub. 9. 11. Suar. dispur. 50. sect. 4. num. 8. Quapropter publicantes Indulgentias caute procedere debent, ne sub nomine Iubilei Indulgentiam plenariam publicent: erunt enim occasio, vt fideles credant, verum Iubileum cum facultate absoluedi à referuatis esse concessum, cum tamen non sit, vt bene notauit Suarez dicta sect. 4. n. 8.

4. Romanum igitur Iubileum centesimo quoque anno concessit Bonifac. V III. in Extrauag. Antiquorum de poenit. & remiss. Sed Clemens V I. in Extrauag. Vniuersitatis eodem tit. ad quinquagenarium reduxit. Quam formam approbarunt Vrban. VI. Martin. V. & Nicol. V. Postmodum Paul. II. quem sequitur et Sixtus IV. in Extrauag. Quemadmodum de poenit. & remissio. reduxit ad annum 25. sicque reliqui Pontifices confirmarunt, specialiter Gregor. V III. in sua Constitutione 10. quæ incipit, Dominus, ac Relempor nosser, quamque ad verbum refert, & late expendit Nauarr. notab. 32. & seqq. Congruentia autem harum reductionum, & mutationum videri possunt in supra. Extrauag. Antiquorum Vniuersitatis & Quemadmodum & ex Gloss. ibi.

5. Fautor, qui in prædicto Iubileo continetur, est Indulgentia plenissima omnium peccatorum, facultas vero absoluedi à referuatis, commutandi vota, & componendi super malè ablatis incertis illicito contractu acquisitis, est expressè in supra. dictis Bullis non habetur, colligitur tamen satis ex suspensione, quæ habetur in Extrauag. Quemadmodum. vbi suspenduntur facultates commutandi vota, aut super eis dispensandi: necnon super iniquè ablatis componendi, aut ea quomodolibet remittendi, itemque deputandi Confessores cum potestate absoluedi à referuatis, quæ ceterè non suspendentur, nisi per Iubileum concessæ essent, & illius consecutioni obstatent. Idque probat praxis, & vsus Romanae Ecclesie. Opus autem, quod in iungitur, vt necessaria conditio pro Iubileo consequendo, est visitatio Basilicæ Apostolorum, non vtique, sed per triginta dies, siue continuos, siue interpolatos, si Romani, seu incolæ fuerint: si autem forenses, seu peregrini, per quindecim dies. Cauetur tamen in supra. dictis Bullis, & est fauor specialis, non impediti ab huius Iubilei consecutione, qui post iter inceptum impediens fuerit Romam adire, vel in ea existens Ecclesiam Apostolorum visitare. Tandem, ne fideles ab hac tanta gratia consequenda detineantur, omnes aliæ Indulgentiæ, & facultates, quæ consecutionem huius Iubilei retardare possunt, suspenduntur.

Circa fauorem in prædicto Iubileo concessum, nihil occurrit notandum. Nam ex dictis in hoc tractu. constat, qualiter Indulgentia plenissima omnium peccatorum remissionem contineat. Qualiter vero potestas commutandi vota, aut super eis dispensandi, componendi malè ablata, absoluedi à referuatis intelligatur, ex vsu, & consuetudine Romanae Curie petendum est.

6. Opus verò quod in iungitur est, vt Romani, seu incolæ Basilicæ Apostolorum Petri, & Pauli, & Sancti Ioannis Lateranensis, & Sanctæ Mariæ maioris Ecclesias semel in die per triginta dies continuos, siue interpolatos deuotè, & reuerenter visitent, ac pro ipsorum, totiusque populi Christiani salute piæ ad Deum preces fundant. Formam precum non determinat Pontifex: ideoque cuiuisvis voluntari, & deuotioni remittitur. Si verò fuerint forenses, & peregrini per quindecim dies. Sic expressit Gregor. XIII. in sua Bulla. Ex quibus constat, amplius à Gregor. requisitum esse, quam fuit requisitum à Bonifac. V III. Clement. VI. & Sixto IV. Etenim ab his sola visitatio Basilicæ Apostolorum requisita erat: at à Gregorio addita fuit visitatio Ecclesie S. Ioannis, & S. Mariæ; & insuper, vt in singulis preces piæ ad Dominum effundantur, non vtique, sed ad minus semel in die. Quapropter huic obligationi non satis faceret, qui vnam ex illis Ecclesiis aliquo die visitandam omitteret, tametsi sequenti die eam bis visitaret, vt rectè Nauarr. notab. 12. n. 41. Nomine, Romani, non debent intelligi, qui à Roma originem, & ortum habent: neque incolæ intelligendi sunt, qui domicilium propriè Romæ obtinent, sed illi veniunt intelligendi, qui ad longum tempus, scilicet, per annum, siue certum, siue incertum, Romæ commorantur, esto, animum non habeant ibi perpetuo manendi, sed potius voluntatem habeant recedendi. E contra verò forenses, seu peregrini censendi sunt, qui, esto, à Roma originati sunt, ibi

habitant ad breue tempus insufficienti sanè, vt prudentis arbitrio habitatores dicantur ibique conueniantur. Igitur Romani verè poenitentes & confessi per triginta dies continuos, siue interpolatos visitantes prædictas quatuor Ecclesias semel in die, & aduena, seu peregrini per quindecim, plenissimam Indulgentiam consequuntur. Quod si iterum, & iterum hoc opus iniunctum reperierint, toties eandem Indulgentiam consequuntur, vt ex supra. dicto euidentissimè constat, & optime probat Nauarr. notab. 32. n. 46.

7. Circa suspensionem Indulgentiarum, & facultatum, aduerte, non quilibet Indulgentias, sed solum plenarias, etiam ad instar Iubilei concessas à Sede Apostolica, vel illius auctoritate suspendi, vt constat ex Extrauag. Quemadmodum, & ex Bulla Gregor. XIII. quæ incipit, Quoniam sancti Iubilei, quam ad verbum refert Nauarr. notab. 33. de Indulg. Et licet ex Extrauag. Quemadmodum. Indulgentiæ plenariæ singularibus personis concessæ, suspensæ non erant: at ex Bulla Gregorij omnes suspenduntur: inquit enim; Nos pro consequenda eo anno Indulgentiâ, quæ dictis litteris expressa est, multorum Romanorū Pontificum morem sequuti, de Apostolica potestate plenitudine suspendimus ad nostrum, & Sedis Apostolicæ beneplacitum omnes, & quascunque Indulgentias plenarias, etiam ad instar Iubilei, & earum causas facultates, concessiones, & Indulta quacunque à nobis, & dicta Sede, eiusque auctoritate quibuscunque Ecclesiis, & Monasteriis, viriisque sexus, ac Conuertiis, Domibus, Congregationibus, Hospitalibus, & pijs locis, necnon Ordinibus etiam Mendicantium, ac Militarium, necnon Confraternitatibus, & Vniuersitatibus, earumque, & alijs cuiusque dignitatis, gradus, & conditionis, personis Ecclesiasticis, & secularibus, per vniuersum orbem constitutis, etiam per modum communicationis, extensionis, & alijs quomodocunque perpetuo, vel ad tempus, quibusvis modis, & ex quibusvis causis concessas, & concessas quibuscunque illa sint concepta, formulis, ac restitutionibus, reuocationibus, & conditionibus, alijsque clausulis, & decretis communita. Decernentes interim illa, & litteras desuper concessas nulli proptus suffragari debere, necnò irriti, & inane quicquid fecerit per quoscunque contigerit, aut: Indulgentias Basilicarum, & aliarum Ecclesiarum, vrbis nihilominus in suo robore duraturas. Præcipiturque, ne aliæ Indulgentiæ inserim publicentur, aut in vsum demandentur, sub excommunicationis poena ipso facto incurrenda, non obstante, &c. Efficitur ergo omnes Indulgentias plenarias, præter eas, quæ Romæ obtinentur, suspendi omnes, inquam, Indulgentias plenarias in fauorem viuorum concessas: nam hæc obtare possunt Iubilei concessioni. Secus verò Indulgentias plenarias, quæ per modum suffragij defunctis applicari possunt: quia harum consecutio Iubilei consecutionem non retardat, vt notauit Laym. lib. 5. summ. tract. 7. c. vltim. in prim.

8. Ab hac tamen exceptione generali excipitur Indulgentia plenaria, & Iubileus Compostellanus ex Breui quodam Sixti V. dato Romæ 15. April. anno 1589. qui in Ecclesia Compostellana habetur, in quo inquit Pontifex, auctoritate Apostolica, existens Præsentium, declaramus suspensionem per prædictum Gregorium ratione anni Iubilei factam, à fine dicti anni expirasse, & aliquod prædictis Indulgentiis vestræ Ecclesie iuxta formam Concilij Tridentini concessis non generalis impedimentum: & propterea Christi fideles eandem Ecclesiam piè, & deuotè visitantes illis omnibus perpetuo frui, & gaudere potuisse in omnibus, & per omnia, proæ ante dictam suspensionem ex concessionibus prædictorum prædecessorum, vt præfertur, frui, & gaudere poterant, & proxi vsi, & grauii fuerunt, non obstante suspensione prædicta cæterisque contrariis quibuscunque, &c.

9. Præterea suspenduntur omnes facultates, & Indulta quæcunque causa Indulgentiæ plenariæ querendæ concessa, qualia reputantur illa tantum, quorum sit mentio in Extrauagant. Quemadmodum, scilicet, facultas eligendi Confessarium cum potestate absoluedi à referuatis, censuris, & alijs poenis, commutandi vota, vel in eis dispensandi, remittendi, seu componendi malè ablata: hæc enim frequenter concedi solent gratia consequendi Iubileum, & moraliter necessaria sunt illius commodæ consecutioni. Quapropter facultates eligendi Confessorem, absque illa qualitate absoluedi à referuatis, non suspenduntur, neque item, quæ habentur cum illa qualitate, modò non sint à Pontifice, vel eius auctoritate concessæ, sed concessæ sint Episcopis, aliisque Prælati auctoritate ordinata vtentibus. Deinde facultates remittendi, vel componendi incerta, si malè ablata non sint, nec denique, aliæ facultates, & Indulta edendi oua, & lacticia in tempore Quadragesimæ, celebrandi in altari portatili extra Ecclesiam, vel tempore interdicti, & similia, vt rectè notauit Nauarrus notab. 28. per totum.

10. Sed, an ex supra. dicta reuocatione censentur suspensæ Indulgentiæ plenariæ, & facultates commutandi vota, & componendi incerta malè ablata, absoluedi quæ à referuatis in Bulla Cruciatæ concessæ, difficultate non caret. Nauarr. dicto notab. 28. n. 7. credit suspensæ. Nam esto, concessa in remunerationem, vel ob causam onerosam, præterque aliquo interueniente

ueniente regulariter tolli non possint; bene tamen causa iusta intercedente, etiam non reddito pretio, ut diximus tract. de legib. disp. 4. par. 11. Sed in presenti non tollit Pontifex indulgentias, & facultates predictas, sed suspendit: quod longe minus est. Potest ergo id prestare hac causa iustissima intercedere, scilicet, ut Romanorum iubileum maiori cum auiditate, deuotione, fideliumque concursu obtineatur. Quod autem de facto id praestiterit Pontifex, indicant illa verba generalia: *Omnia indulta quouis modo, quibusque causis, & quomodolibet concessa*. quae comprehendere videntur concessa per contractum, & in remunerationem. Nihilominus praedito pun. ult. §. 2. n. 7. pluribus relictis firmam indulgentias, facultates, & gratias concessas in Bulla Cruciatæ non suspendi anno iubei Romani, eò quòd ad horum suspensionem non videatur sufficere clausula illa generalis, sed necessariò exprimi debeat modus concessionis per contractum, vel remunerationem.

11. Deinde dubitari potest, an facultas absolendi à reuerentis, & commutandi vota Religiosorum concessa virtute huius iubei suspensa sit? Videtur enim vera pars affirmans, cum sint à Sede apostolica personis singularibus concessa, vel concessa Communitati Religiosorum, & reuerentio facta sit omnium facultatum à Sede apostolica concessarum, tum singularibus personis, tum Communitatibus, tum locis piis. Nihilominus contrarium est dicendum ex praxi, consuetudineque recepta: quippe hæc facultas est singulis Religiosis concedatur, conceditur tamen in fauorem totius Religionis, & in maximum Ecclesie bonum. Non igitur conseri debet reuocata ex clausula generali, nisi illius facta fuerit expressa mentio. Atque ita docet Henric. l. 7. c. 28. n. 7. & c. 21. n. 3. in commento, l. 11. R. Sanch. l. 4. de voto. c. 54. in fine, & probabile reputat Nauarr. de indulg. notab. 28. in fine.

12. Porro exiimat Nauarr. d. notab. 28. a. n. 27. & notab. 33. in fine. Zerola verbo, *Annus sanctus* §. Ad 7. Rodrig. in explicat. Cruciatæ. §. 10. dub. 6. indulgentias plenarias, facultates anno iubei suspensas, indigere noua confirmatione, ut transacto anno iubei proficiat. Extrauag. *Quemadmodum*. & ex Bulla Gregor. X III. suspensio sit ad beneplacitum Pontificis: ergo quouique ipse Pontifex moriatur, vel voluntatem mutet, suspensio perseverat. Neque obstat dicere, finito anno cessare causam suspensionis, quæ fuit, ne fideles retraherentur à Romana peregrinatione, scientes alias indulgentias plenarias absque illo labore consequi posse: quia suspensio, & reuocatio indulgentiarum non pender in conseruari à perseverantia finis, sed ob finem breui tempore transeuntem, potest reuocatio esse perpetua: sicuti de indulgentiarum concessione diximus Præterquam quòd perseverat finis, etiam finito anno iubei. Nam, si scientes fideles, eo anno finito posse statim plures indulgentias plenarias consequi, spe illarum consequendarum abstinere à consequendo Romano iubileo difficilii, & laborioso.

13. Cæterum verius est, non solum iure nouo spectato, sed etiam antiquo, solo durante anno iubei indulgentias, & facultates suspendi. Sic docet Laym. lib. 5. sum. tr. 7. c. 8. n. 2. Moueor ex praxi, vsique recepto publicandi indulgentias finito anno, absque vlla Pontificis renouatione. quod tamen nullatenus facerent viri aliqui in religio, & docti, si crederent, suspensionem perseverare. Et quidem si spectemus Bullam vltimam suspensionis, quam Urban. VIII. anno 1625. edidit, res videtur indubitata, cum expresse dixerit durante eo anno. At, si spectemus Bullam Greg. & Extrauag. *Quemadmodum*. esto difficilii apparere finiri suspensionem anno finito: at satis probabiliter id coniectare possumus ex eo, quod Sixtus I V. qui fuit author huius suspensionis, in Extrauag. *Et si Dominici*. edita ab ipso quinque annis post suspensionem factam, suppedit plurimos, tum singulares personas, tum Communitates habere facultates absolendi à reuerentis, illisque vti, & indulgentias plenarias querendi: siquidem eas facultates restringit: quod fieri non posset, si omnes indulgentias, & facultates à Sixto, & Sedè apostolica concessa suspensa perpetuò fuissent. Item Greg. XIII. præcipiens, ne alia indulgentia publicentur, aut in vsum deuantur, addidit aduerbium, *interim*, quod manifestè indicat prohibitionem solo anno iubei durare, illòque transacto finiri, posseque indulgentias, sicut ante ipsius annum iubei, publicari.

14. Neque ratio contraria virget: nam esto, beneplacitum absolendi sempiternum duret vsque ad mortem, vel illius reuocationem, secus est de beneplacito, quod ad limitatum tempus restringitur, quale præsumitur ex supra dictis præfens: præstant enim illa verba hunc sensum: Suspendimus omnes indulgentias, facultates, & indulta, durante hoc anno, ad nostrum beneplacitum, ne, inquam, absque beneplacito nostro vti illa facultate aliquis possit, neque vllam indulgentiam obtinere. Quod tamen beneplacitum aliquando solet Pontifex habere, sicuti habuit Urbanus VIII. anno 1625. erga Societatis Iesv Religiosos in articulo mortis constitutos, quibus illo anno iubei permisit indulgentiam plenariam obtinere iuxta suæ Religionis priuilegia.

Compostellanus Iubileus explicatur.

1. Statuitur forma concessionis huius iubei.
2. Commemorantes Compostellæ, sicuti aduenas, obtinere iubileum possunt.
3. Cum festum S. Iacobi incidit in Dominicam, & iubileum toto anno durat, non tenentur incolæ per triginta dies visitare Ecclesiam, ut indulgentiam obtineant, sed semel tantum sufficit.
4. Qui non visitant Ecclesiam D. Iacobi, non obtinent indulgentiam.
5. Iubileus Compostellanus non suspendit, sicut Romanus, gratias, & facultates.
6. Pluries eodem anno obtineri potest hic Iubileus.
7. Potestas absolendi à reuerentis extenditur ad reuerentia Episcopos, & religionum Prælatos, nisi noua concessione limitata fuerit.
8. Negant aliqui extendi ad contenta in Bulla Cæna.
9. Verius videtur oppositum.
10. Fit satis opposita variatio.
11. Virtute huius iubei non videtur vota commutari posse.

1. **A**lexander III. Pontifex Maximus anno millesimo sexcentesimo septuagesimo, 7. Kal. Iulij, Bullam expedit, quæ incipit, *Regis æterni*. in qua primò refert, Calixtum II. suum prædecessorem, concessisse omnibus, & singulis vtriusque sexus Christi fidelibus, verè penitentibus, & confessis, Ecclesie S. Iacobi in Compostella visitantibus, in anno, in quo festum eiusdem S. Iacobi in Dominica venerit, à vigilia Circumcisionis, & per integrum illi annum, vsque ad diem eiusdem Circumcisionis, & per totum diem in fine illius anni in diebus, quibus magis ei placuerit visitare, ut omnes & singulas illas peccatorum indulgentias, & remissiones, etiam plenarias, quas visitantes Ecclesie, & Basilicæ vrbis, & extra vrbem Romæ anno Iubei consequerantur, cum facultate deputandi Confessores, qui ad dictam Ecclesiam per consequenda indulgentia huiusmodi confluent, etiam in casibus apostolicæ sedis reuerentis absolueret, ac etiam eisdem Christi fidelibus in eiusdem S. Iacobi, & translationis corporis sui, ac dedicationis eiusdem Ecclesie festiuitatibus Ecclesiam prædictam à primis vespers vsque ad secundas vespers, & per totum diem in clausuræ deuotè visitantibus annuatim, ut plenariam indulgentiam omnium peccatorum suorum, de quibus corde contriti, & ore confessi fuerint, consequerentur perpetuis futuris temporibus datatam concessisse. Postmodum ipse Alexander III. loquitur: Nos igitur ad hoc prædecessorum nostrorum sanctæ memoriæ eiusdem Calixti Pape, ac Eugenij, & Anastasij vestigijs inderentes, ad gloriam omnipotentis Dei, totiusque religionis Christianæ augmentum, quæ ipsius gloriosum Apostolum ad eius Ecclesiam Compostellanam huiusmodi deuotionis causa de diuersis mundi partibus dimissis parentibus, amicis, liberis, patria, ac aliis temporalibus bonis per mare, terramque continuè confluunt, in numero copioso, quique animarum salutem supremis desideramus affectibus, & dignis, volumus honoribus frequentari, & ut ipsi Christi fideles in eadem se recognoscat Ecclesie Christi muneribus reuerentis, de omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum, eius auctoritate confetti, omnes, & singulas prædictas indulgentias, & iubileum ipsum eodem modo, & forma, quo Romana Ecclesia habet, etiam si letetur Compostellana Ecclesia pro singulari Beati Iacobi deuotione tenere, anno, videlicet quo, ut præfertur, Festum dicti Apostoli Iacobi in Dominica venerit, & per totum annum integrum, ut præmittitur, nec non in diebus illis, scilicet, Sancti Iacobi, & translationis corporis sui, & dedicationis eiusdem Ecclesie plenariam indulgentiam annuatim consequantur visitantes prædictam Ecclesiam, ut præfertur. Auctoritate Apostolica, & ex certa scientia approbamus, roboramus, & confirmamus, ac perpetua firmitatis robore tenere in perpetuum decernimus, & insuper illas de nouo eisdem modo, & forma in omnibus, & per omnia, ut supra, concessimus fuit, concedimus, & indulgemus, & perpetuis volumus futuris temporibus duraturas, non obstantibus constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis.

2. Circa intelligentiam prædicti iubei aliquot difficultates enodandæ sunt. Prima, an commemorantes Compostellæ prædictum iubileum obtinere possint? Rationem dubitandi dederunt ea verba Alexandri, quibus motus fuit ad hanc indulgentiam concedendam; scilicet quòd ex diuersis mundi partibus multà ad visitandum corpus D. Iacobi, deuotionis causa, conflunt, quæ in incolis non videntur procedere. Sed omnino dicendum est, aquè incolas, ac peregrinos prædictum iubileum obtinere posse, omnibusque commune esse. Tum quia in prædicta Bulla generaliter dictum est: *Omnibus, & singulis vtriusque sexus fidelibus, & paulò inferius. Et ut ipsi Christi fideles*. Tum quia hic iubileus concessus est ad similitudinem Romani, & eodem modo, & forma, saltem quoad extensionem in-

dulgentiarum, & quoad personas, quibus communicandæ sunt. Iubileum autem Romanum non solum exteri, sed incolæ obtinere possunt: ergo etiam hoc iubileum. Tum quia beneficium Principis latè debet interpretari, præcipue cum nulla adest causa restrictionis: nam esto, finis concessionis fuerit peregrinorum concursus; concessio tamen communis, & absoluta fuit: quia augmentum deuotionis in D. Iacobum non solum ex peregrinorum concursu, sed ex incolarum deuota visitatione prouenit. Adde, esse rationi dissonum, vt incolæ priuarentur fructu spirituali, qui peregrinis, de exteris conceditur.

3. Secunda, an anno, quo S. Iacobi festiuitas venerit in Dominica, teneatur Compostellani per triginta dies continuos, vel interpolatos, & exteri peregrini per quindecim, eius Ecclesiam visitare? Et ratio dubij est: quia Alexander III. concessit eo anno Compostellane Ecclesie iubileum eo modo, & forma, quo Romana Ecclesia habet. Sed Romana Ecclesia obligat Romanos visitare Ecclesias per triginta dies, & peregrinos, & forenses per quindecim. Ergo idem in Compostellana Ecclesia fieri debet. Cæterum omnino dicendum est, sufficere, si semel contriti, & confessi Ecclesiam D. Iacobi visitauerint: quia neque Calixtus, neque Alexander illam trigessimam, seu quindecimam visitationem expofularunt, sed solum visitationem, quæ necessarij de vna vice intelligi debet, argum. leg. Boies §. Hoc sermone. de verb. significat. vbi sermo simpliciter prolatus de prima vice intelligitur, & vno actu perficitur, & consummatur, vt tradit Curtius Iunior cons. 132. Sacrae thesaur. col. 1. laon. cons. 36. In causa mota. col. vlt. vers. Ita responso lib. 3. Alexand. cons. 16. Breuiter in casu præmisso col. 2. num. 9. lib. 4. Neque obstat ratio dubitandi: quia illa verba, eodem modo, & forma, intelligenda sunt quoad extensionem indulgentiarum, & facultatum, quæ in iubileo Romano conceduntur, vt colligitur manifestè ex illis verbis: Omnes, & singulas prædictas indulgentias, & iubileum ipsius eisdem modo, & forma, quo Romana Ecclesia habet, non vno quoad modum, & formam, quo Iubileum Romanum obtineri debet, præcipue cum ille modus, & forma statutus non fuerit tempore, quo Compostellanus concessum fuit.

4. Hinc fit, peregrinos, qui ad Ecclesiam D. Iacobi visitandam non potuerunt accedere, eod quod in itinere morte præuenti fuerint, & religiosos perpetuam claustram obseruantes, alijsque in carceribus detentis, nequaquam prædictam indulgentiam obtinere posse: quia non exequuntur opus iniunctum, scilicet, Ecclesiam D. Iacobi deuotam visitationem. Neque obstat, iubileum Romanum prædictis itinerantibus impeditis concedi: quia id fuit fauor specialiter factus à Clemente VI. in Extrauag. Vnigenitus. & ab alijs Pontificibus successioribus, cuius tamen fauoris Alexander III. non meminit, neque eo tempore concessus erat.

5. Secundo fit iubileum Compostellanum nullas alias gratias, aut facultates, tum Communitarijs, tum singularibus personis concessas suspendere: quia hæc suspensio non fuit annexa Romano iubileo, tempore, quo Compostellanus concessus fuit, neque Compostellanus Romano est similis, nisi in indulgentijs, & facultatibus, non in restrictionibus extrinsecis.

6. Tertia an anno iubilei possint, tam incolæ, quam peregrini, visitantes Ecclesiam, sæpius eundem iubileum obtinere, sæpiusque à referuatis absolui? Et dicendum est, posse, sicuti diximus de iubileo Romano: quod satis indicauit Alexander dicens, In diebus, quibus eis placuerit. Cum enim non dixerit, in die, sed in diebus, tacite significat, pluribus diebus obtineri indulgentiam posse, & non vno die tantum, atque adeo sæpius, argum. textus, iniuncta Glossa in leg. Qui plures. ff. de vulgar. leg. Sed restituitur. §. fir. ff. de iudic.

7. Quarta, an potestas eligendi Confessarium, qui à referuatis Pontifici absoluat, extendatur ad absoluedum à referuatis Episcopis, & religionum Prælati: Et omnino dicendum est extendi, nisi specialiter postmodum fuerit prohibitio expedita, quia Alexander III. contedit facultatem eligendi Confessarium, qui absoluat etiam in casibus Sedi apostolicæ referuatis: ergo in referuatis alijs Prælati à fortiori poterit absolueret. Notanda enim est dictio illa, etiam, quæ implicatur ea est, & ponit casum magis dubitabilem, & minus dubitabilem (supponit, leg. Etiam. Cod. Si tuores, vel curatores. Clement. Religiosus de prescript. Clement. vnic. §. fin. de supplend. neglig. Prælat. & Clement. Nolentis. de heretic. & tradit in dicta Clement. Zabarella & Paril. cons. 36. n. 9. & cons. 65. n. 18. & cons. 98. n. 69. volum. 1. & cons. 41. n. 5. volum. 4. Menoch. de recuperand. Possess. n. 256. & alij.

8. Quinta, an hæc potestas absoluedi à Pontifici referuatis, extendatur ad contenta in Bulla Cœnæ? Ratio dubij est: quia huiusmodi casus habent specialem grauitatem, ac referuationem, ob quam dixi tract. de fide non comprehendi sub generali concessione alicui facta absoluedi à referuatis Sedi apostolicæ, sed requiri specialem, & expressam horum casuum mentionem, vt post alios tradunt Suarez de censur. dist. 7. sect. 3. n. 10. Grassi lib. 4. decis. cap. 15. n. 76. & cap. 18. n. 2. Emman.

Rodriguez in addit. ad Bullam Cruciatæ, §. 9. n. 64. Vgolin. de censur. tab. 1. cap. 10. §. 4. n. 7. Flechilla de excommun. 4. p. art. 1. n. 7. ad finem primi dubij. Et confirmari efficaciter potest ex Extrauag. Esif Dominici. 1. §. 2. de poenitent. & remiss. vbi expressè dicitur, in generali concessione casuum referuatorum non intelligi casus Bullæ Cœnæ.

9. Nihilominus satis probabile existimo, virtute iubilei Compostellani, & à fortiori Romani à casibus Bullæ Cœnæ absolui posse. Moueor, ex eo, quod casus Bullæ Cœnæ multos post annos à concessione iubilei Compostellani fuerunt referuati. Nā primus, qui in Vaticana Bibliotheca reperitur hoc casus referuasse, fuit Gregor. XI. qui floruit circa annum 1370. provt refert Tolet. lib. 1. in fr. Sacerdot. c. 18. At iubileum Compostellanum concessum fuit ab Alexandro III. & à Calixto, & Anastasio, eius antecessoribus. Quod cum ita celeberrimum fuerit, non est præsumendum, Pontificem restrinxisse. Quod maximè verisimile apparet, cum omnis lex, statutu, & dispositio semper futuros casus, & non præteritos respiciat, nisi præteritorum specialem, & expressam faciat mentionem ex textu in leg. Leges, & constitutiones. Cod. de legib. ibi: Leges, & constitutiones futuris certum est dare formam negotijs, nō ad facta præterita reuocari, nisi nominatim, & de præterito tempore, & ab eisdem pendentibus negotijs causa sit. Idem colligitur ex leg. Non dubium. Cod. eod. leg. fin. de testament. cap. 2. & cap. fin. de constitut. & tradit Federicus de Senis con. 235. in princ. n. 2. Ergo constitutio, & lex disponentis, ne sub generali concessione casuum referuatorum comprehendatur casus Bullæ Cœnæ Domini, intelligi non debet de concessione facta in iubileo Compostellano, quæ prior fuit, cum illius expressam non fecerit mentionem. Deinde, quia clausula generalis non derogat speciali antecedenti, cuius expressa mentio facta non est, argum. textus in c. 2. de holo, & contumacia. cap. Caterim. de rescript. & tradit Cardin. Tufcus litt. P. concl. 751. Denique non est præsumendum, hanc fieri referuationem illis, qui tanto labore Ecclesiam D. Iacobi ex remotissimis Orbis partibus visitandam accedunt. Hinc tamen non inferes, posse virtute huius iubilei absolui: crimen enim hæresis ita est execrabile, vt nunquam fuerit sub generali concessione casuum referuatorum contentum, vt tradunt Couarr. in cap. Alma mater. 1. p. §. 11. n. 15. Nauarr. cap. 27. num. 275. Gurtier. lib. 1. cap. 13. nu. 26. Garcia de benefic. 11. p. cap. 10. num. 109. Henric. lib. 3. cap. 16. num. 2. & lib. 7. c. 13. n. 1. & lib. 13. cap. 27. num. 5. Suarez de censur. dist. 7. sect. 5. n. 12. & 10. Ratio dubitandi ex probatione conclusionis soluta est. Ad confirmationem respondeo, Paulum II. & Sixtum IV. in prædictis Extrauag. locutos esse de concessionibus à se factis, & in posterum faciendis, vt ex textu constat, ac proinde casus Bullæ Cœnæ in iis non comprehendi. Secus est de concessione facta ante ipsarum Extrauagantium Constitutionem, expeditionemque Bullæ Cœnæ, qualis est concessio iubilei Compostellani, & Romani.

11. Sexta, an præter potestatem absoluedi à referuatis, concedat hic iubileus potestatem commutandi vota? Videtur enim concedere: siquidem est instar Romani, in quo conceditur potestas vota omnia commutandi, excepto voto Ierosolymitano, castitatis, & religionis, teste Glossa magna in Extrauag. Antiquorum. prope finem. de poenitent. & remissionib. Præterea iubileus ex sua natura continet potestatem commutandi vota, sicut & absoluedi à referuatis, & ratione harum potestatum ab indulgentia distinguitur, vt affirmat Iacob. de Grassi lib. 5. casuum conscient. c. 15. n. 29.

Sed verius oppositum censeo, non posse, inquam, virtute huius iubilei vota illa commutari: nam esto in Romano iubileo post Extrauag. Antiquorum. & Quædammodum. censeatur hæc facultas concessa: tempore autem, quo Compostellanus concessus fuit, non constat concessam fuisse. Quinimod ex Bulla Alexand. III. non leuiter colligitur, eo tempore nullam potestatem commutandi vota concessam esse Romano iubileo: siquidem affirmans se concedere Compostellane Ecclesie omnes, & singulas indulgentias, & iubileum ipsius eodem modo, & forma, quo Romana Ecclesia habet, solum meminit potestatis absoluedi à referuatis, sub qua dispensatio, & commutatio votorum nullo modo continetur. Ergo signum est, hanc potestatem in Romano iubileo tunc non viguisse, sicuti nec vigebar facultas componendi, seu remittendi incerta malè ablata. Quod verò postmodum hæc facultates Romano iubileo additæ fuerint, non probat Compostellano addi: quia Compostellanus concessus est ad instar Romani tunc existentis, sed non futuri.

§. III.

De Iubileo extraordinario qui pro duabus hebdomadis conceditur.

1. Expenditur modus concessionis huius iubilii.
2. Quae necessaria sint ad illius consecutionem ex communi sententia.
3. Aliqui existimant, se bis obtinere hunc iubileum posse.
4. Sed oppositum verius est.
5. Obtentio iubilii in prima hebdomada, negant plures, se absolui posse in secunda à reſeruat, si in ea incidit.
6. Satis probabile est oppositum.
7. Tempore iubilii communionem votorum facere potes reſeruando designationem naturae subrogata in aliud tempus.
8. Si manifestata sunt vota tempore iubilii, dilataque est commutatio ob causam, postmodum fieri potest.
9. Etiam vota oblata transacto tempore iubilii commutari possunt.
10. Potes obtinere absolutionem à reſeruat, & commutationem votorum, antequam alia opera in iubileo iniuncta exequaris.
11. Obtentio absolutione à reſeruat, & votorum commutatione, si non conſequeris iubileum, non reuincit.
12. Ei, qui iubileum non fuit consecutus, nequeunt transacto tempore iubilii vota commutari, aut absolutio à reſeruat concedi.
13. Obtentio absolutione à reſeruat, vel votorum commutatione, tenent in probabili sententia sub graui culpa iubileum querere. Sed rectius alij negant.
14. Non est opus, praedictam votorum commutationem in confessione fieri.
15. A reſeruat commissis fiducia iubilii plures negant te absolui posse.
16. Rectius alij affirmant.
17. Fii Satis opposita rationi.
18. Omnia opera pro consecutione huius iubilii in eadem hebdomada praestari debent ex ſecutoria sententia.
19. Verius est fieri posse in duplici illa hebdomada.
20. Satis est opposita rationi.
21. In quolibet loco obtinere iubileum potes.

1. Post annum Romanum iubilii, post coronationem Pontificis, & praecipue cum Ecclesia aliqua graui persecutione, & labore urgetur, solet Pontifex concedere his, qui processionalibus ab Ordinario indictis assistunt, vel Ecclesias, seu Ecclesiam ab ipso designatam visitauerint, ibique preces pro exaltatione fidei, & haereseum extirpatione, Principumque Christianorum pace, & concordia deuote fuderint, sacraque Eucharistiam primo, vel secundo Dominico, vel alio die ex dictis duabus hebdomadis susceperint, eleemosynamque pro cuiusque deuotione tribuerint, ieiunauerintque feria quarta, sexta & sabbatho vnus ex duabus hebdomadis, indulgentiam plenariam, sicuti in anno sancto iubilii Romani. Quod si aliquis ob infirmitatem, vel professionem, aliamve causam non poterit praedicta exequi, conceditur facultas Confessori, omnia, & singula in opus pium, pro se sibi visum fuerit, commutandi. Deinde praedicto Confessori ab Ordinario approbato, delegatur potestas absoluenti ab omnibus censuris, & poenis à iure, vel ab homine in foro conscientiae, & à quibuscumque criminibus quantumuis grauibus, etiam contentis in Bulla Cenae. Denique datur facultas commutandi quaelibet vota, excepto voto castitatis, & Religiosis.

Pro explicacione praedicti iubilii aliqua praemitenda sunt, in quibus Doctores conueniunt: deinde dissoluenta, in quibus dissentiunt.

2. Pro consecutione iubilii tibi necessarium est, processionaliter assistere, vel Ecclesiam, seu Ecclesias designatas deuote visitare, & preces ibi fundere pro augmento fidei, haereseum extirpatione; Christianorum Principum pace. Deinde debes eleemosynam tribuere, non qualem exigit tuus status, (et si id contemnat; sed tua deuotioni commensurata, ut bene notauit Emmanuel Sa verbo, *indulgentia, numer. 4.* Item, opus tibi est, feria quarta, sexta, & sabbatho ieiunare, esto adulescens sis, vel senex: quia hoc non est praecipuum, sed consilium pro concessione indulgentiae requisitum, ut bene Layman. *tractat. 7. cap. 8. dub. 8.* Et licet regulariter, cum aliquod opus penale iniungitur, non veniat intelligendum opus penale alias debitum, sed opus penale liberaliter factum: at in huiusmodi iubileo consuetudo obrinat executione operum alias debitorum fieri satis, cum saepe videamus praedictum iubileum publicari in hebdomada quatuor Temporum, & in Quadragesima, & in

hebdomada sancta. Quapropter Communione paschali, & ieiuniis ex praecipuo debitis, & debitis ex voto te posse iubileum obtinere, ut dixit Henriquez *libr. 7. cap. 10. numer. 5.* Paulus Comitoli. *libr. 1. qq. moral. quae. 38.* Laymann. *libr. 5. summ. tractat. 7. cap. 8. in fine, dub. 6. numer. 15.* Praeterea tenentis communicare primo Dominico, vel alio die sequentis hebdomadae. Pro quo aduerte, ad communionem suscipiendam, Ecclesiam visitandam, eleemosynamque concedendam, tres dies Dominicos in hoc Iubileo tibi esse concessos: nam, cum praedictus iubiliius spatio duarum hebdomadarum daret, seu, ut aliis placet, quindecim diebus, & Dominica dies non solum sit principium sequentis hebdomadae, sed finis praecedentis; medium enim est inter utramque hebdomadam; sit sane tres Dominicas in praedicto spatio contineri: sicuti aduertetur Henrici. *libr. 7. cap. 10. numer. 8.* Benzoni. *libr. 4. cap. 2. different. 5.* Layman. *tractat. 7. capit. 8. numer. 7. dub. 2.* Quinimo, si diligenter feceris secunda Hebdomada, affirmant Henriquez & Lazmann. te Communionem differre posse in aliquem diem tertiae hebdomadae sequentis: quod mihi nullo modo probatur: quia Gregorius XIII. Paulus V. & Urbanus VIII. in iubilii concessis expressè affirmant, Communionem faciendam esse primo die Dominico post iubileum indictum, vel sequenti, vel aliquo die illarum duarum hebdomadarum. Alias hoc iubileum non spatio quindecim dierum, sed plurius durasset: siquidem opus praecipuum, quod praecipuum est, post illos quindecim dies differri potest. Illud vero est certum, necessarium non esse pro iubilii consecutione, Communionem reliquis operibus iniunctis praemittere, sed potes praemittere, vel postponere, prout tibi placuerit. Aliis placet consultius esse praemittere, ut ex fructu per communionem acquisito reliqua opera digniora fiant. Aliis è contrà postponere, ut omnia opera iniuncta ad facram communionem disponant, qua suscepta securius indulgentia obtineatur. Quod ergo curare debes, maxime est, ut liber à peccato mortali te grauatam sentias, expedit ante omnia confessionem praemittere, quam non solum post iubileum indictum, sed ante illius iurisdictionem, vno, vel altero die facere potes iuxta receptam consuetudinem, teste Laymann. *dicto capit. 8. dub. 1. n. 6.* neque postmodum teneris confessionem repetere, si in mortale non incidas. Haec sunt fere ab omnibus recepta, dubia autem sunt.

3. Primò, an non tantum semel, sed bis, obtinere iubileum possis, si opera iniuncta bis praestes, ut verè praestari possunt in qualibet hebdomada? Affirmat Henriquez *libr. 6. de poenitentia, cap. 16. numer. 3.* & *libr. 7. de indulgent. cap. 11. in princip. Rodrig. tom. 2. summ. cap. 184. numer. 14.* eò quòd beneficium Principis late sit interpretandum, quantum verba pertinentur: at verba, in quibus praedictus iubiliius conceditur, hanc admittunt interpretationem: quippe conceditur indulgentia omnibus illis, qui praecipua opera in vna ex duabus hebdomadis fecerint. Ergo, si reperas ea opera in secunda hebdomada, ea praestas in vna ex duabus hebdomadis. Ergo indulgentiam consequeris.

4. Sed oppositum longe verius existimo. cum Suarez *1. 4. de poenitent. disp. 57. sect. 1. numer. 7.* & *10. 2. de relig. lib. 6. de voto, cap. 16. numer. 17.* Nauarr. *not. 31. numer. 36.* Layman. *tract. 7. cap. 8. numer. 8.* Bonacin. *disp. 5. de poenitent. quae. 7. p. 5. §. 2. numer. 17.* & *disp. 6. de indulgent. quae. 1. p. 5. numer. 32.* Sanchez. *4. de voto, cap. 54. numer. 30.* Et constat ex his quae diximus punct. 8. dissent. 5. vbi probatum reliquimus, indulgentiam pro limitata, breuique tempore concessam, etiam si indefinitè concedatur, non posse saepius obtineri: quia ea determinatio temporis indicat Pontificis voluntatem eam semel tantum concedendi. Sed praeterea in praesenti, ex forma concessionis efficaciter haec voluntas probatur. Non enim Pontifex inquit: obtineat indulgentiam, qui in vna & altera hebdomada opera iniuncta praestiterit, neque absolute, & indefinitè dixit: Obtineat indulgentiam in illis duabus hebdomadis, sed expressè ait: *Obtineat indulgentiam, qui prima hebdomada post publicationem, vel in sequenti post illam. quae dilunctiua manifestè indicat, in vna tantum hebdomada obtinere posse. Et paulò inferius inquit, hac vice tantum.* Non igitur pluries, sed semel tantum concedere Indulgentiam intendit. Et ex his soluitur oppositum fundamentum.

5. Secundo dubitabis, an obtento iubileo in prima hebdomada, possis absolui in secunda à casibus reſeruat, si forte in aliquem eo tempore incidit, & commutationem obtinere de voris in ea hebdomada factis: Suarez, Layman, Bonac. *locis allegatis, numer. 28.* quibus adhæret Sanchez *1. 4. de voto, cap. 64. numer. 28.* eò quòd haec potestas absoluenti à reſeruat, & commutandi vota, concedatur occasione indulgentiae consequendae, qui finis comparatione tui cessat, cum iam indulgentiam obtinueris. Item, tibi iam est finitum tempus iubilii, sed eo finito, uti non potes facultate

tate in eo concessa absolventi à referuatis, & commutandi vota. Ergo, &c.

6. Nihilominus satis probabile existimo, te posse absolui ab eo casu referuato, in quem secunda hebdomada incidit, & communicationem voti eo tempore facti obtinere. Sic docuerunt Henriquez, & Rodrig. *suprà* Reginald. lib. 8. num. 64. Grassis de indulgent. cap. 5. numer. 32. Mouer, non ex eo, quod indulgentia iterum quaeri non possit, si supponamus, vere acquisitam esse; sed ex eo quod hæ facultates, etsi occasione indulgentiæ concedantur, pro toto eo tempore, quo iubilium à populo Christiano obtineri potest, videntur concedi. Neque expedit, has facultates astringi ad singularem cuiusque modum procedendi in indulgentiæ consecutione. Alias neque intra eandem hebdomadam post finita opera iniuncta absolui possit ab aliquo casu referuato, si forte in illum incidit; neque voti commutationem obtinere: quod ipse Thom. Sanch. d. cap. 54. num. 28. non cedit: & sicut ipse affirmat, spatium totius hebdomadæ reputandum esse tempus pro concessione iubilii in ordine ad absolutionem à referuatis, & votorum communicationem, tamen si breviori tempore obtentum sit: sic affirmare debet de voto tempore, in quo iubilium obtineri potest. præterea harum facultatum concessio independens est ab indulgentiæ concessione, etsi occasione illius facta fuerit; nam, vt *suprà* diximus punct. 6. esto indulgentiæ concessio nulla sit ob defectum causæ, concessio tamen facultatum valida est. Non ergo ex eo, quod indulgentiam quaerere nequeas, inferendum est, prædictis facultatibus uti non posse. Deinde quis agnoscat te indulgentiam obtinuisse, tamen si opera præscripta feceris? Certè Deo tantum cognitum est. Præstat ergo, vt eadem opera repetas in sequenti hebdomada: fortè enim consequeris indulgentiam, quam, in prima non obtinueris. Non igitur est credendum, Pontificem hanc repetitionem, vt potè maxime salutarem, impedire velle, tollendo facultates in prædicto iubilio concessas: sed potius præsumi debet, velle fideles ad eam repetitionem mouere, & iurare prædictarum facultatum concessio. Et per hæc satis factum est oppositæ rationi.

7. Tertio dubitabis, an necessariò votorum commutatio tempore iubilii faciendâ sit; Quia in te mihi certum est, te posse tempore iubilii commutare vota in eam materiam, quam ipse, vel alius vir doctus postmodum iudicauerit expedire: quia eo casu commutatio intra tempus iubilii essentialiter perficitur: quia materia commutationis, saltem in genere subrogatur tamen si in particulari, & expressè non determinetur, quod non videtur necessarium, vt rectè Man. Rodrig. in addit. ad Bullam, §. 9. num. 115. Vivald. *candelabr. Sacrament.* 3. part. cap. 14. num. 40. Grassis 1. p. decis. lib. 4. cap. 35. numer. 47. Sayo in clauis regia. lib. 6. cap. 12. m. 21. in fine, quos refert, & sequitur Sanch. lib. 4. de voto, cap. 54. num. 31. & num. 32. optime aduertit, reum non esse voti, qui illud violaret, antequam Confessor, -l vir doctus materiam subrogandam determinaret, quia illud votum verè commutatum fuit, & consequenter extinctum.

8. Secundo ferè certum existimo, si consecutus iubilium intra consecutionis tempus à te postulet votorum commutationem illis saltem in genere expressis, vt verò vt rem matutis consideres, & commutationem rectè præstes, differes post iubilii tempus, optime commutationem facere posses: quia ea petitione, & votorum manifestatione causâ inchoata est, & iudiciationem obtinuit, quam potes commodo tempore exercere. Sic docet Suar. t. 2. de relig. tract. de voto, lib. 6. cap. 16. m. 15. Sanch. lib. 4. de voto, cap. 54. m. 34. & seqq.

9. Quocirca difficultas præcipua est, an, si tempore iubilii oblitus fuisti votorum commutationem petere, posses eo finito postulare? Et quidem si opera iniuncta ad consecutionem iubilii non præstitisti, omnes conveniunt, te non posse commutationem postmodum petere: quia nullum ius acquisisti: quippe prædicta potestas ob iubilium conceditur: & tradi Sanch. lib. 4. de voto, cap. 54. num. 46. & 51. At, si iubilium es consecutus, variant Doctores, Man. Rodrig. tom. 2. sum. cap. 184. num. 15. Suar. lib. 6. de voto, cap. 16. num. 14. Layman. lib. 5. sum. tract. 7. cap. 8. dub. 3. num. 9. in fine, negant, eò quod, finito iubilio, finiuntur priuilegia, quæ ob illius consecutionem conceduntur. Nihilominus oppositum verius existimo cum Stunica *quæst. 5. de voto, num. 39.* Henric. lib. 7. de indulgentiis, cap. 11. num. 4. Emman. Sà verbo, indulgentia, num. 4. Sayo in clauis regia, lib. 6. cap. 11. num. 17. Sanch. lib. 8. de matr. disp. 15. num. 27. & lib. 4. de voto, cap. 54. num. 19. Ratio est: quia Pontifex in hoc iubilio solum operibus iniunctis præscripsit tempus, in quo exequenda erant, vt constat ex illis verbis: *Prima hebdomada, vel altera sequenti à die publicationis.* At facultati absolventi à referuatis, commutandisq; vota nullum tempus præscripsit: sed absolute inquit: *Cōcedimus, vt possint hæc vice tantum idoneos Presbyteros approbare, qui eorum confessionibus diligenter auditis, licitò* Ferd. de Castro, Sum. Mor. Pars. 1 V.

valeant illos absoluerè, &c. ac vota commutare, &c. Ergo iubilii consecutione priuilegium obtinueris, tum absolventi à referuatis vsque ad tempus iubilii inclusivè commissis, tum obtinendi commutationem votorum, quæ fuerint vsque ad prædictum tempus emissa: quod finiri non debet, finita indulgentiæ consecutione, cum ab illa sit separabile, & indulgentiæ tempori non alligatum. Et confirmatur: quia in priuilegiis per Cruciatam concessis, ne aliquis, finito anno publicationis eis vteretur, expressit Pontifex finito anno cessare. Ergo, cum id non expresserit in hoc iubilio, censenda sunt post illius tempus perseverare. Præterea, ponamus, te tempore iubilii confessum non esse, eò quod inuincibiliter ignorasti, te peccato mortali grauari, præstitisti tamen reliqua opera ad indulgentiam consequendam: postmodum verò recordaris peccatum commississe referuatum: certè illius peccati referuatio sublata non est, cum non sis ab illo neque indirectè absolutus: & tamen inquit Suarez tom. 4. de penitentia, disput. 31. section. 4. num. 20. te posse à quolibet Confessario approbato absolui ob ius per iubilium acquisitum. Ergo idem poteris quoad votorum commutationem, cum eodem tenore utraq; potestas concedatur.

10. Quarto dubitabis, an tibi absolutio à referuatis, & commutatio votorum concedi possit, antequam opera in iubilio præscripta præstes? Et ratio dubij est: quia potes iis impertratis ab indulgentiæ consecutione cessare: quod non videtur leue inconueniens, præcipuè cum hæc concedantur ob indulgentiæ consecutionem. Nihilominus certa sententia est, quam tract. de penit. firmatam reliquimus, te posse ante executionem operum in iubilio præscriptorum, absolutionem à referuatis & commutationem votorum obtinere, si intentionem habeas ea opera exequendi, & iubilium lucrandi: hæc enim intentio, vt bene inquit Suarez tom. 2. de relig. tract. de voto, lib. 6. cap. 16. num. 6. Sanchez lib. 4. de voto, cap. 54. m. 42. omninò necessaria est: quia hæc conceduntur, tanquam præparatoria ad iubilii consecutionem: & ob illius comparationem: deficiente autem intentione comparandi iubilii, non possunt prædictæ potestates rationem præparationis habere, ac proinde cessare debent.

11. Quinto dubitabis, an stante intentione lucrandi iubilium, & virtute illius, obtenta absolutione à referuatis, & votorum commutatione, si postmodum iubilium non quaeras, reincidentas in eadem peccata, & censuras referuatas, votaque, quibus ligatus eras, reuiuiscant? Et quidem peccata semel remissa nullatenus redire posse est manifestum: quia in peccatis condicionali remissioni locus non est. Censuræ autem etsi redire possint, quando earum absolutio concessa est ad reincidentiam: at, cum in dicto iubilio is modus concedendi absolutionem non exprimitur, sicuti exprimitur in cap. *Eos, qui de sentent. excommunic.* nullum est fundamentum ad asserendum, te postmodum reincidente. Atque ita docent Nauarr. *miscell. de orat.* 9. num. 2. Cordub. *quæst.* 21. Henriquez lib. 6. de penitent. cap. 16. num. 6. & lib. 7. de indulgent. cap. 11. num. 4. Suarez tom. 4. de penitent. disp. 11. sect. 4. num. 5. & tom. 5. de censur. disp. 7. sect. 5. à num. 50. Emman. Sà verbo *Absolutio, num. 19.* Sanchez, aliis relatis, lib. 8. de matrimonio disput. 15. num. 20. & lib. 4. de voto, cap. 54. num. 44. Quinimò, si confessionem fecisti intentione quaerendi iubilium, tamen si postmodum voluntatem mutasses, sublata est referuatio omnium peccatorum, si quæ fuerunt in confessione inuincibiliter oblita: quia Sacerdos virtute iubilii absolvens, & vices Pontificis gerens, intendit absoluerè, quantum potest: cum autem possit, quoad peccata oblita, te absoluerè ab illorum referuatione, (hæc enim absolutio non pendet ex absolutione directâ quoad culpam, omninò referuatio sublata est. Atque ita docet Sanchez dicto lib. 8. de matrimonio, disput. 15. num. 21. & lib. 4. de voto, cap. 54. num. 45. Si verò nullam confessionem fecisti: quia existimasti nullo mortali grauari peccata referuata permanent: quia referuatio non tollitur ipso facto per iubilium, sed per absolutionem sacramentalem, vt bene aduertit Sanchez loco alleg. Et ex alia parte cum iubilium non obtinueris, non acquisisti ius eligendi Confessorem, qui à prædictis te absoluat, ac proinde teneris ad Superiorem recurrere.

Quoad votorum commutationem ferè idem dicendum est facta absoluta commutatione, vota extincta esse, nec reuiuiscere, tamen si postmodum iubilium non quaeris. Nam, esto, poterit Confessor vota commutare ea conditione, vt commutatio vim obrineat, peccatis his operibus, quæ in iubilio præscribuntur, & non aliter: at ex vi priuilegij non cogitur hoc modo commutationem facere, imò nec expedit: quare, si absolute commutationem feceris, voti extincta sunt, nec reuiuiscunt. Atque ita docent Henriquez lib. 7. de indulgentiis, cap. 11. numer. 4. & lib. 6. de penitentia, cap. 16. num. 6. Emman. Sà verbo *Absolutio, num. 19.* Suarez tom. 2. de religione, tract. de voto, lib. 6. cap. 16. num. 9. Sanchez lib. 8.

de matrimonio. disp. 15. num. 22. lib. 4. de voto. cap. 54. num. 49. & 50.

12. Verum, si tempore iubilii vota commutata non sunt; vel, quia consecutus iubileum commutationem non petiuit; vel, quia tu commutationem in posterum reservasti, intendens rem maturius confiderare: nequaquam potes tranflecto iubileum commutationem facere ei, qui iubileum consecutus non est, etiam si tempore iubilii absolutionem à peccatis impendisses: quia per absolutionem à peccatis vota non extinguuntur, sicuti extinguuntur referuatio, & ex alia parte non lucranti iubileum priuilegium obtinendi votorum commutationem non conceditur: ergo non est, vnde commutationem facere possis. Sic Suar. dicto cap. 16. n. 15. Sanch. dicta disp. 15. de matr. n. 23. & c. 14. n. 51.

13. Sextò dubitabis, an obtinens prædictam à referuatis absolutionem, seu votorum commutationem, tenearis sub graui culpa iubileum querere? Affirmat Suarez tanquam probabile, tom. 4. de poenitent. disp. 31. section. 4. num. 5. & tom. 2. de relig. lib. 6. de voto. cap. 16. num. 11. Dicitur quia videtur hoc beneficium tibi concedi sub eo pacto, & obligatione, vt iubileum consequaris; aliàs vt quid propositum consequendi iubileum requisitum est: Sed rectius Sanch. lib. 1. de matrim. disp. 43. num. 9. & lib. 8. disp. 15. num. 24. & lib. 4. de voto. cap. 54. n. 54. ab hac obligatione te eximit, eò quòd nullum sit firmum fundamentum illius astruende. Neque enim ex natura rei hæc obligatio consequitur, ob absolutionem, vel commutationem obtentam: sed optime concedi potest ea absolutio, & commutatio habenti propositum querendi iubileum, tamen si pactum, & obligationem de illius consecutione non faciat. Iubileus autem hanc obligationem non inducit. Ergo imponenda non est.

14. Septimò dubitabis an necessariò prædicta votorum commutatio facienda sit in confessione, vel possit fieri extra; Rationem dubitandi præstant illa verba Iubilii: *Postint approbatos Presbyteros eligere, qui eorum confessionibus diligenter auditis, licitò valeant ipsos à quibusvis peccatis, criminibus, censuris, &c. absoluerè, ac vota quacunque ab eis emissa, castitatis, & religionis dumtaxat exceptis, in alia pietatis opera commutare.* Ex quibus verbis videtur necessariò inferri commutationem fieri non posse, quin prius peccata diligenter audiantur, & consequenter quin prius fiat confessio. Ablatiuus namque absolutus conditionem importat, leg. A restatore. ff. de condit. & demonstrat. Condiciones autem in specifica forma obseruari debent, leg. Qui hæredit 44. ff. eodem. Præterquam quòd clausula absoluta, & conditionans, posita in aliqua dispositione, ad omnia ibi disposita refertur, ex textu in cap. Secundo requiritur de appellat.

Sed oppositum verius censo cum Sanchez l. 8. de matrim. disp. 15. in fine, & disp. 16. n. 11. in fine. eò quòd illa verba, *eorum confessionibus diligenter auditis*, ad absolutionem à peccatis, quæ immediatè consequitur, referenda sunt, vt pote, quæ expostulat confessionem diligenter audire, non tamen referenda sunt ad votorum commutationem, quæ confessionem non expostulat: clausula namque conditionalis alicui dispositioni inferra ad omnia refertur, si in omnibus est æqua ratio. Secus verò si diuersa sit, vt bene Menoch. de præsumpt. l. 4. præsumpt. 181. num. 2. tunc enim solam dispositionem sibi immediatam afficit.

15. Octauò dubitabis, an à peccatis commissis spe obtinendi absolutionem virtute iubilii possis absolui; Dubitatio procedit quando iubileus nihil declarat, sicuti fit in hoc iubileo Compostellano, & Romano, & Bulla Cruciatæ. Prima sententia negat pro prædictis peccatis facultatem in iubileo concedi. Sic docuit Couar. l. 2. var. cap. 20. numer. 15. vers. Vigesimo sexto. Nauar. §. in Leuitico. notab. 31. numer. 7. Ludouic. Lop. instruit. conscient. 1. part. cap. 27. Cordub. in summ. quæst. 22. Menoch. lib. 5. præsumpt. 10. num. 6. Fundamentum præcipuum sumitur ex eo, quòd non videatur rationabiliter præsumi posse, intentionem Pontificis esse prædictam malitiam, & iniquitatem fouere velle. Foueret autem, si in prædictis iubilis ea esset concessa facultas. Ergo asserendum est, eam non esse concessam, Deinde colligere possemus, hanc non esse intentionem Pontificis: primò argum. textus in leg. 1. §. Hæc autem actio. ff. si quis testamento liber esse iussus. ibi: *Qui hæc spe audactor factus est.* Et paulò infra: *Spe imminentis libertatis.* & cap. Illud §. Licet de Clerico excommunic. ministr. ibi: *illud autem, quòd sub spe veniæ.* Ex quibus colligitur, spe veniæ, aut indulgentiarum, peccantem dignum remissione non esse. Secundo, ex cap. fin. de immunitat. Ecclesiarum. vbi cauetur Ecclesiarum immunitate non gaudere, qui sub confidentia gaudendi illa delinquit. Tertio ex Trident. sessio. 24. de reformat. cap. 5. statuerente, cum qui copulam cum consanguinea habet, spe obtinendi dispensationem, difficilis ei concedi, debereque Pontifici delictum exprimere.

16. Nihilominus verum censo, virtute supradictorum priuilegiorum absolutionem obtinere posse sic delinquentem,

vti docui Nauar. sibi contrarius l. 5. consilior. titul. de priuileg. consil. 10. numer. 3. & in §. In leuitico. notab. 34. numer. 6. aliter peccantem spe veniæ consequendæ leuius peccare, quam eum qui nulla spe veniæ concepta delinquit. Idem docet Cordub. sibi contrarius lib. de indulgent. quæst. 34. in fine. & quæst. 37. opposit. 3. Graffius lib. 1. cap. 13. numer. 59. Heuriqu. lib. 7. cap. 9. num. 4. Ludouic. Vega in respons. casuum. 2. p. cap. 2. Rutilius Benzonius de anno iubilii. lib. 5. cap. 15. dub. 24. Man Rodriguez in explicit. Bullæ. §. 9. numer. 99. Anastas. Germond. l. 2. de sacra immunitat. cap. 6. num. 88. Zenedo qq. canon. quæst. 25. num. 4. Sanchez lib. 4. de voto. cap. 54. num. 18. Fundamentum est: quia facultas ex prædictis priuilegiis concessa generalis est, indeterminate, & indistincta, comprehenditque quodlibet peccatum, siue spe absolutionis obtinendæ, siue non fuerit commissum, sicuti comprehendit facultas à Christo data Pontifici remittendi peccata in sacramento Poenitentia; tamen si ex confidentia obtinendi illorum remissionem parata fuerit: & sicuti comprehendit facultas, quam Pontifex Episcopis, & parochis concedit, quinimo & Religiosis absoluedi à peccatis.

17. Neque obstant in contrarium adducta: negamus namque ex prædicta generali facultate fouere malitiam, & iniquitatem delinquentium, aliàs Christus illam foueret, Sacramentum poenitentia; inficiens quòd absit. Infirmitates enim ciuium tribuendæ non sunt gubernatori reipublicæ; remedia præparata habenti pro illarum medela. Textus autem, qui adducuntur ad probandum non esse intentionem Pontificis facultatem concedere ad illorum peccatorum absolutionem, possunt in contrarium retorqueri: ideo enim in illis specialibus casibus delictum sub spe indulgentia; impedit remissionem: quia sic expresse cauetur. Cùm autem in præsentem non caueatur, non est, vnde facultas generaliter concessa limitanda sit.

18. Nonò dubitabis, an omnia opera pro consecutione iubilii iniuncta, debeas in vna hebdomada exequi, vel possis partim in vna hebdomada, partim in altera præstare? Affirmat in eadem hebdomada omnia opera præstanda esse Henr. lib. 7. cap. 11. nu. 2. Sanctærel. lib. de iubileo. cap. 7. dub. 1. Mouentur, quia liberalis donatio non subsistit, nisi impleatur conditio sub qua fit leg. Si cum filius. §. Tertio decem. leg. Et generaliter. ff. de donat. leg. ff. de condit. ionib. ob causam. & aliis. At Pontifex videtur concedere iubileum sub ea conditione, vt omnia opera præscripta in eadem hebdomada fiat: inquit enim Pontifex: *Qui processioni interfuerint, vel Ecclesiam designatam visitauerint, & feria quarta sexta, aut sabbato alterius ex duabus hebdomadis ieiunauerint, pariterque sua peccata confessi, & à sanctissima Communione refecti fuerint, elemosinamque tribuerint, &c.* In quibus verbis expressè Pontifex postulat omnia ieiunia in altera ex duabus hebdomadis fieri. Ergo contra intentionem Pontificis, & conditionem requisitam procederet, sit ea ieiunia in vtraque hebdomada præstare; sicut si ea præstaret feria secunda, tertia, & quinta. At reliqua opera prædicta ieiunium iniungi debent, vt satis indicat aduerbium illud, *pariter*. Ergo omnia in eadem hebdomada sunt exequenda. Præterea iubileus necessariò obtinendus est in vna ex illis hebdomadis. At obtineri nequit, nisi opera iniuncta executioni mandentur: ergo in vna, & non in duabus hebdomadis debent mandari executioni.

19. Cæterum, etsi prædicta sententia, vt securior, consulenda sit, verius censo, re non esse obligatum omnia opera iniuncta intra eandem hebdomadam exequi. Sic docuit Bonnac. de indulgent. disp. 6. quæst. 1. p. 5. n. 34. Laym. l. 5. summ. tract. 7. c. 8. dub. 4. Mouet: quia loquens Pontifex de modo quo Romani obtinere hunc iubileum debent, qui norma est cæteris partibus extra urbem; nullo modo attingit, vt in eadem hebdomada hæc opera omni præstentur: quinimò permittit ieiunia fieri in eadem hebdomada, in qua Ecclesia visitatur, vel in sequenti. Item permittit Communionem, quæ est opus ex iniunctis præcipuum, in sequentem Dominicam, vel in aliquem diem ex duabus hebdomadis differri, vt constat ex bulla. Ergo. Deinde, qui in qualibet ex duabus hebdomadis opera iniuncta exequitur, verum est in vno ex duabus hebdomadis exequi, tamen non omnia in eadem exequatur. Ergo satis facit formæ concessionis. Adde, cum hæc interpretatio sit fauorabilis, nec Dei cultum diminuat, & consecutionem iubilii iuuare possit, præsumendum est, Pontificis intentionem illi esse conformem.

20. Neque opposita sententia rationes vrgent. Ad primò dicimus, ex tenore bullæ constare, ieiunia non esse necessariò exequenda in eadem hebdomada, in quo processioni assistis vel Ecclesiam visitas, tametsi omnia illa ieiunia in eadem hebdomada præstari debent ob similitudinem ieiuniorum, quæ in quatuor Temporibus anni præstribuntur. Præterquam quòd non videtur improbabile, te satis facere posse, etiam in duabus hebdomadis ea compleas. Admissio tamen intra eandem hebdomadam ieiunia exequenda esse, non inde inferatur.

te obligatum esse reliqua opera in eadem hebdomada exequi: nam adverbium illud, *pariter*, annectit ieiuniis reliqua opera iniuncta quoad executionis obligationem: sed non quoad tempus: alias eodem die, quo est ieiunium, oporteret omnia exequi: quod nemo concedet.

Ad secundam admitto, in vna ex illis hebdomadis iubileum obtineri debere; nego tamen, inde inferri, omnia opera ad illius executionem in sola vna hebdomada præstanda necessario esse; sed solum inferri in ea hebdomada, in qua obtinetur, oportere omnia opera executioni esse mandata: quod fieri optimè potest, tametsi in duabus hebdomadis ea omnia exequaris, modò in secunda hebdomada iubileum obtineas.

12. Decimò dubitabis, an astringaris obtinere iubileum in loco domicilij, Respondeo, in qualibet parte, in qua pu-

blicus fuerit, poteris Ecclesias designatas visitare, reliquaque opera iniuncta exequi: quia Pontifex loco domicilij concessionem non astringit. Quinimò existimo certum, si in loco domicilij publicatus iubileus fuerit, ibique processionibus assisteris, vel Ecclesias designatas visitaveris; tametsi reliqua opera ieiuniorum, elemosynæ, confessionis, & Communionis alibi præstes, te iubileum esse consecutum: quia in forma concessionis nullo modo cauetur, omnia opera præstanda esse in loco, vbi iubileus fuerit publicatus: neque id expediens esse videbatur, cum nullam specialem dignitatem opera iniuncta acquirant ex eo, quòd loco publicationis fiant, potius quàm in alio, quandoquidem eundem finem retinentur confectionis iubileum. Atque ita docent Laym. lib. 5. sum. tract. 7. cap. 8. dub. 5. Bonac. disputat. 6. de indulgentiis, quest. 1. puncto 5. in fine.

